

Teodora Matei

Teodora Matei
Stăpânul castelului

Copyright © Teodora Matei
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, TEODORA

Stăpânul castelului / Teodora Matei
Tritonic, 2016
ISBN: 978-606-749-143-2

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HLIB
Comanda nr. 195 / iunie 2016
Bun de tipar: iunie 2016
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

STĂPÂNUL CASTELULUI

Cuprins

1. O noapte	7
2. Cufărul	34
3. O zi	60
4. Anul fluturilor și ceții	85
5. Vizită la castel	102
6. Tatuaj	134
7. Prietenie	156
8. Blestem	175

1. 0 noapte

„M-aș stabili într-un castel cu vreo sută de camere. De ce o sută de camere? Pentru că i-aș lua acolo pe toți cei dragi mie. Pe lângă sută de camere – un beci plin cu mâncăruri simple și gustoase alături de o pivniță gâlgâind de vin vechi.

Zona – de preferat rece, ploioasă (eventual Scoția, pentru că verdele pădurilor lor e superb după ploaie).

Prima încăpere pe care aş amenaja-o, după mutare, ar fi biblioteca. Așezată pe colțul clădirii, ca să aibă ferestre pe două laturi; ceilalți doi pereți să fie acoperiți de rafturi mari de cărți, din lemn maro închis, ca în filmele englezești de epocă. Apoi – canapele ori fotolii confortabile și un semineu veșnic aprins. Dar cele mai importante ar fi draperiile grele – neapărat verde-închis, atârnând din tavan. Cum vremea ar fi mai tot timpul rece, biblioteca ar fi populată mai mereu. S-ar putea citi la lumina naturală sau la lumina lumânărilor. Să ne afundăm în cărți vechi, înțelepte, să le comentăm înaltele idei și să facem din noapte-ză. Să plecăm la culcare în zori, însoțiți

pe holurile reci de majordomi cu sfeșnice; să surprindem, cu coada ochiului, umbre nefirești în urma noastră.

Să jucăm biliard, poker sau bridge până când ne-ar ustura ochii de fum și concentrare.

Apoi, fiecare în camerele noastre, să cădem în somn adânc, nestingheriți de umbrele de mai devreme. Să ne trezim fericiți ca după visele copilăriei.

Mai văd o menajeră (bunicuță blajină) care aduce în bibliotecă tăvi pline cu cafele și sandvișuri, iar la plecare golește scrumierele. (Ar trebui să pun la punct un sistem – beton de ventilație, pentru că toți prietenii mei fumează, iar vremea fiind destul de rece nu ne-ar conveni să stăm cu ferestrele deschise).

Când ochii ne-ar obosi iar mintea n-ar mai putea digera nimic în plus, să organizăm petreceri stilate pentru care să ne îmbrăcăm frumos și să ascultăm diverse muzici. Iar dacă afară ar fi frumos, să mergem la picnic. Să lenevim ziua întreagă la umbră, să jucăm diverse jocuri, să văd în jur copiii îmbujorați, cu genunchii juliți.

Iarna să aibă șase luni și să ningă până la jumătatea ferestrei, să plecăm în drumeții cu sănii trase de cai pe zăpadă scărțâind. Să primim cu vin fierb grupuri de colindători cu voci de îngeri.

Fără televizor, fără telefon, fără calculator sau Internet. Am așteptă poștașul (neapărat călare) o dată la două săptămâni; am citi cu susținutul la gură scrisorile celor rămași captivi în civilizație. După care le-am arde, ca să nu ne încarcă cu energie negativă.”

...

Bastonul gardianului lovea ritmic zăbrelele celulelor, pe măsură ce înainta. Kilogramele – peste o sută cincizeci

(așezate proporțional pe cei aproape doi metri) apăsau boancii grei. Vocea îi răsună în clădirea înaltă, cu celule dispuse de o parte și de alta a holului:

– Stingerea!

Ajuns în dreptul penultimei celule se adresă bărbatului dinăuntru:

– Salvează, Baroane, și predă mașinaria!

Fusește singurul deținut căruia i se adresase. Undeva, ascuns în tonul imperativ, se simțea respectul pentru titlul de noblețe. Chiar dacă rămăsese doar onorific, îi conferea o prestanță aparte.

Frenetic, bărbatul aşezat la masa metalică prinsă în perete tastă o încheiere, ca și cum acelea ar fi fost ultimele lui cuvinte. Știa că aveau să fie ultimele cuvinte ale zilei respective. Seară preda laptopul gardianului de serviciu. A doua zi, dimineață, îl primea din nou, de la gardianul din tura de zi. Tot așa, schimb după schimb, ideile lui se plimbau din celulă în biroul gardienilor – și înapoi. Săptămânal, reprezentantul IT al închisorii verifica laptopul, accesa documentele salvate de deținut și, după obținerea unei aprobări de la Direcțiune, transfera fișierele pe memory stick-ul avocatului.

Degetele groase apucă să carcasa de plastic și o strecură printre grădini. Procedura ar fi fost ca el să imobilizeze cu cătușe deținutul, apoi să intre în celulă ca să preia laptopul. După trei ani își permitea să încalce procedura, atât timp cât deținutul era cooperant și respecta regulile referitoare la bunuri personale. Reguli ce i se aplicau preferențial, mult mai permisive decât ale celorlații.

Ajuns în încăperea din capătul holului, gardianul deschise un fișet și împinse înăuntru laptopul. Încuie atent uşa fișetului cu o cheie de pe panoul prinț în perete. Verifica

meticulos eticheta de deasupra cuiului în care atârnase cheia. Corespunde cu eticheta de pe fișet. Colegul mai Tânăr îl urmărea, încă nedumerit de exagerarea gardianului. Folosea întotdeauna un singur fișet. Cheia fiind unică, era singura ce putea lipsi de pe panou. Cui liber era, întotdeauna, același.

Cu coada ochiului, gardianul își privise colegul care, la rândul lui, îi urmărise atent mișcările. (*Cum mama dracului aleg să trimită începători numai pe schimbul meu?!*) Se trânti pe scaunul ale cărui picioare flambau la fiecare manevră a bărbatului masiv. Se întinse și, cu mâinile împreunate la ceară și spuse colegului:

– Gata, băiete, dă-i drumul!

Pătruns de importanța gestului, Tânărul trase maneta din dreptul indicatorului „Activare uși”. Celulele se închiseră automat, uși metalice căzând peste grădiniile fiecareia. Aruncă o privire pe hol și se asigură că manevra reușise. Totul era automatizat, dar începuse să-și copieze mai vechiul coleg în verificarea amănuntelor. Activă a doua manetă: „Lumină celulă”. Beculețul de pe panou se stinse; în spatele ușilor metalice, celulele se cufundară în întuneric. Răsuci comutatorul „Lumină veghe”, iar holul rămase scăldat în lumina gălbuiuie a lămpilor de veghe. Era mândru. După o săptămână la penitenciar în schimbul de noapte începuse să prindă mersul lucrurilor. I se spusese că era cel mai ușor schimb.

Nu servea mese, nu scotea la plimbare, practic nu avea contact cu deținuții. Trebuia doar să-i supravegheze până la stingere, să încuie celulele, să stingă lumina și să se așeze în fața pupitrului cu monitoare. Se speriașe la gândul că va începe serviciul în aripa condamnaților pe viață. Partea bună era că fiecare avea celula lui, cei periculoși ocupau o anumită zonă, astfel încât să nu poată comunica între ei. Conducerea

închisorii consulta întotdeauna psihologul care, după ce studia atent fiecare dosar, indica locul cel mai potrivit fiecărui deținut.

Tânărul se așeză pe scaunul din fața pupitrului. Camerele de luat vederi transmiteau imagini din fiecare celulă. Un deținut se ruia în genunchi cu față spre răsărit. Altul, așezat pe marginea patului, plângea cu fruntea prinșă în palme. Restul erau deja întinși pe paturi, căutându-și o poziție comodă pentru somn. Baronul închisese ochii, cu brațele încrucișate peste piept. Răsufla ușor și părea că ațișipe zâmbind.

– De ce i se spune Baronul?

Se întorsese spre mai-vârstnicul coleg, decis să-i răspundă la întrebări. Celălalt, măgulit de importanța informațiilor pe care le putea dezvăluui, se propti în brațele scaunului și se așeză mai comod. Cu mâna stângă bâjbâia în servietă după cutia cu mâncare, fără să-și ia privirea de la Tânăr. De câteva ori păruse că va răspunde la întrebare, numai că vorbele veniră odată cu aterizarea pe masă a cutiei burdușite cu sandvișuri și clătite.

– De ce i se spune Baronul?

– Pentru că e Baron, de-aia...

– Adică aşa, baron... nobil?

– Da, mă, nobil, ce dracu'... Ce crezi, că ăştia n-ajung la părnaie?!

Părea iritat, așa că Tânărul reveni la monitoare și rămase cu privirea în gol, adâncit în gânduri. Din spate auzea fâșaitul hârtiei de împachetat, trosnet de fâlcii și fâșaitul sticlei aburite de Coca-Cola. Sticla de un litru se golise pe jumătate, îndemnând la vorbă gura ce-o golise.

– Tu n-ai auzit de ăsta pân-acu'? Ce dracu', că acu' trei ani s-a scris în toate ziarele, l-au dat la știri... Pe ce lume-ai trăit?

Respect! Acu' trei ani?... Păi, acu' trei ani eram mic, şefu', aveam altele în cap... Da' ce-a făcut? A făcut-o destul de bine dac-a ajuns aici, nu?

Veni rândul clătitelor. Tânărul spera să aibă umplutura potrivită, să fie sătioase și gustoase, ca și foamea lui de nouății să fie potolită. Așteptă, dar privirea celuilalt scruta amănunțit conținutul cleios ce i se scurgea printre degete și părea absorbit de numărul semințelor din dulceață. Fără să-l privească direct, văzuse Tânărul ridicându-se resemnat de pe scaun înainte de a face câțiva pași spre hol. Avea de gând să plece într-o scură plimbare, să-și dezmorțească oasele. Spera ca, la întoarcere, să aibă parte de conversație.

– I-a mierlit pă unii la castel. Prietenii de-ai lui.

Rânjea în colțul gurii, cu ochii la colegul care încremenise și anulase brusc decizia plimbării. Noaptea avea să fie lungă. Somnolența dată de privitul în monitoare trebuia într-un fel combătută. Dacă entuziasmul Tânărului ar fi fost molipsitor ar fi povestit mult prea repede totul, iar asta era treabă complicată, trebuia dezbatută, comentată...

– Stai colea jos și mai aruncă-ți un ochi la televizoare, din când în când. Mai știi care-i intervalul la care trebuie să te uiți la ele?

– Știu, 45 de secunde...

– Bun, numără în gând sau uită-te la ceas, da' ai grija, fi atent și la mine și la „oaspeți”, bine?

Vechimea și gradul îndreptățeau să dea ordine. Era convins că cei noi nu vor învăța decât executând comenzi concrete; procedurile citite după acceptarea pe post, până la implicarea efectivă, colcaiau de expresii rigide și greu de înțeles. Schimbul de noapte cu proaspăt angajați era liniștit și odihnitor. Știa că avea să fie ascultat; supraveghea și îndruma;

povestea, sfătuia, se simțea important; nopțile treceau repede, fără să-l obosească prea mult.

– Străbunicu' lu' Baronu' ăsta de-i cazat la noi în „hotel” avea pământuri p-aici, prin zona asta. Unul din băieții lui a fost omorât de niște tâlhari, cum erau pe vremea aia. Le-a atacat trăsura, le-au furat bănetu' și bijuteriile, le-a luat caii și i-a măcelărit, pe fii-su lu' Baronu' ăl bătrân și alți doi prieteni de-ai lui. Nu se mai știe cum, da' moșu', după toată îngropăciunea și jalea, i-a adus în oraș pe tâlhari. Dăduse sfoară-n țară, plătise tot felu' de oameni și le dăduse de urmă, că prostii începuseră să se laude cu banii, cu bijuteriile furate... Familia a vrut să-i trimită la spânzurătoare, da' moșu' s-a opus.

L-a convins pe judecător să-i țină închiși în pușcărie, pe viață. Naiba știe ce-o fi fost în capu' moșului. Ei, și fiindcă și pe vremea aia erau fripturiști de tot felu', judecătoru', cu primaru' și cu șefu' poliției l-au convins pe bătrân să doneze o bucată de teren pe care să construiască o pușcărie nouă, că aia, din sediul poliției, ajunsese o ruină. Ca și ei să-i facă pe plac, moșu' a bătut palma cu ăștia și a donat pământu', ba mai mult decât ceruseră și le-a dat bani pentru materiale și plata muncitorilor, da' a avut pretenție să o construiască după planurile lui. Ăia, fericiți că nu scot bani din buzunar – din buzunarul urbei, adică – l-au lăsat în pace pe moș. A adus arhitecți, tot felu' de specialiști și a ridicat o fortăreață. Adică asta, în care stăm noi acum.

Văzând gura deschisă a mirare, gardianul continuă:

– Vezi c-ai depășit 45 de secunde! Dacă nu te controlezi, aşa cum te captivez io cu poveștile mele or să te captiveze și „băieții”. Și o să vină vremea când o să-i duci la plimbare, o să-i însوțești pe la infirmerie, la capelă... și dacă sunt

Res „viețăști”, crede-mă că s-ar delecta cu un papagal proaspăt și naiv cum ești tu. Urechile la mine și ochii roată pe televizoare!

Întors brusc din vremurile cu trăsuri și averi donate statului, Tânărul execută făstăcît comanda. „Oaspeții” dormeau.

Celălalt bărbat goli sticla de Coca-Cola și o aruncă în coș. Lichidul se încălzise, îi lăsase în gură un gust sălcios. Îl înjură în gând pe tinerel; el și povestea lui ...

– E, și cum spuneam, prima oară Baronu’ cel bătrân, străbunicu’ a construit clădirea asta. În timp i-au mai ridicat aripi noi, au modernizat-o, au umplut-o de mașinării de-astea... Sunt bune, că înainte făceam kilometri noaptea pe holurile-astea și-i mai lua și nebuneala, urlau, zbierau... n-apucai să răsuflă. Acum, cu ușile-astea metalice, de le-nchidem peste noapte, cu camerele de luat vederi care ni-i arată și când se-ntorc de pe-o parte p-ailaltă...

(În realitate, noile achiziții stârniseră rumoare printre salariați. Unora li se păruse că sunt prea bătrâni să învețe să umble cu calculatoare, cu butoane, cu manete... Considerau practicile vechi destul de bune. Fuseseră testați, la finalul cursurilor de inițiere. Cei nepregătiți fuseseră condeață. Cei rămași închiseseră gurile și își antrenaseră degetele stângace.) Boierie, tată! Trage tare să rămâi aici, că programu’ e bunicel, bănuții sunt și ei frumușei...

Scoase o țigară din pachet, o răsuci atent între degete și se ridică în picioare, cu mâna adânc înfiptă în buzunarul pantalonilor în căutarea brichetei. După ce o găsi, își îndemnă colegul să deschidă fereastra. Trase primul fum adânc în piept și îl expiră într-un nor gros. Așa mai mergea. Observă Tânărul care trăgea cu coada ochiului la monitoare și, mulțumit că fusese ascultat, continuă:

– Asta e! Moșu’ a terminat de construit în doi ani toată hardughia asta – adică aşa cum era ea atunci... la vremea aia, a fost cea mai mare din regiune. I-a mutat pe tâlharii aia aici, în cele mai izolate celule, întunecoase și umede. Mâncare ordonase să le dea la două zile. Numai apă le aducea zilnic. Nimici nu discuta condițiile moșului, că doar el plătise tot. Ie-a mai spus să-l cheme când or muri nefericii aia. N-au apucat să îmbătrânească. Bolile căptușite în celulele-alea miserabile i-au răpus repede. După ce-a murit și ultimul dintre ei, Baronu’ a plecat prin Scoția. Castelul de-aici l-a abandonat. Nu s-a mai întors în zonă niciodată. Nici vreo altă rudă, până la Baronu’ nostru...

(45 de secunde!) Tânărul întoarse scaunul rotativ spre pupitru. Doi deținuți se plimbau prin celulă, de la un capăt la altul. I se spuse că, din lipsa activității, mulți adormeau repede după stingere, trăgeau un pui de somn de vreo două-trei ore, după care se plimbau sau făceau diverse exerciții fizice care să-i obosească. Mai văzu câțiva care vorbeau singuri. Uităse, probabil, de camerele de luat vederi și discutau aprins cu personaje imaginare. În timpul zilei nu s-ar fi lăsat surprinși gesticulând sau vorbind singuri. Noaptea se simțeau protejați de ușile metalice. Lumina gălbuiie a lămpii încastrate în tavan nu îi deranja. Era destul de puternică pentru a distinge obiectele din jur și suficient de discretă ca să nu le tulbere somnul.

Baronul părea să doarmă adânc. Avea același zâmbet relaxat. Mâinile rămăseseră încrucișate peste piept.

– Şefu! Şefu!

Nu îndrăznea să-șidezlipească privirea de pe ecran. Făcea semn cu mâna, așteptând ajutor de la colegul mai experimentat.